

Pärrast on Jürri hoolsa puraimisega oma-
mast teinistusest omma wõllad maksnud. Temma
piddas ommal kolm weikest laegast, kus ta omma
päwapalka ühhetasfa ärrajäggas: üks parwuk-
kule, teine tallomehhele, kolmas ello tarwidusjeks.
Wina eest ei kullunud temmal koppikat. Piim
olli temma keige armsam toit. Ja Issand õu-
nistas tedda, et se weike koht mändade warjus õige
pima ja met jooksis. Ja mis temma lapse põl-
wes seal kõrge kaljo rünka peal Issandale töötas,
sedda on temma pärrast tihti kinnitanud; ja kui
temma õnnelikkus abbiellus ühhe Jummalakart-
likko naesega esimesse poja sai, töötas ta tedda
Issandale kaswatada. Ja wannaeideke sai nüüd
weel temmagi last kigutada ja räkis sellele jälle
pühhalirja kennasid luggusid.

Jürri poja nimmi olli Jakob. Temma läks
pärrast missoni ametis pagganatte jure, ka neid
Jummala rigile kutsuma. Nagga ka paggana maal
on temma omma koddust kohta mändide warjus
ja sedda kaljo rünka kõrge mäe otjas meles pid-
danud mis temmale ja isfale üks armas Petel
olnud, ja kus ta kalju kiwisse, need saanud:
„Poda Jummal peale!“ olli sisse raiunud. —